

ze haar toeschreeuwde: „Nou hoor, jou vader is me 'n mooie, — die is er van door, hoor, — pst — en die komt nie weerom, haha!” — Moeder had haar gezegd, dat hij „dood” was, en ze had haar geloofd. Later, veel later eerst, had ze de waarheid begrepen.

En als Truus na jaren ontdekte, waarom ze opeens weer eten gekregen hadden, en als ze haar dan het huis uitjoeg, want dat *zou*, dat *moest*



« Ja, moeder » had ze gesnikt.

gebeuren, och, dan wist zij nog wel een uitwegje — ze staarde naar het zwarte gat in het heldere ijsglas.

Maar, mijn God, waarom moest het juist *die* man zijn, wiens gluiperige slangenooogen haar deden versteenen, als ze haar aangluipten, *die* man, die haar al naliep toen ze nog geld verdiende, haar gister had aangesproken, was gevolgd, tot ze de deur vóór hem dichtsmakte — waarom? Het scheen haar toe, dat als misschien een ander, — die officier, dien ze elken dag ontmoette, die haar eens had opgeholpen, toen ze uitgegleden was, als die haar gevraagd had, om . . . , dat dan haar walging misschien minder groot . . .